

Ce este credința creștină?

Credința creștină este învățătura lui Hristos despre cele mai însemnate taine ale ființei și ale vieții, învățatură pe care oamenii o pot primi numai prin credința în El, iar nu prin propriile strădanii.

Care sunt cele mai însemnate taine ale ființei și ale vieții, a căror cunoaștere dreaptă o are numai Hristos?

Acestea sunt:

- tainele celor nevăzute: Dumnezeu, îngerii, sufletele oamenilor;
- taina creării lumii și a sfârșitului acesteia;
- taina călăuzirii neîncetate a omului și a omenirii de către Dumnezeu spre scopul ei precis, prin înțelepciunea și puterea Sa;
- taina păcatului și căderii omului și a izbăvirii lui prin întruparea lui Dumnezeu;

– taina Împărăției lui Dumnezeu ca scop final al vieții pământești a omului și taina căii celei adevărate care duce la atingerea acestui țel, adică taina îndatoririlor omului față de sine, față de semenii și față de Dumnezeu.

– taina învierii din morți, a Judecării de Apoi și a vieții veșnice.

Dar nu au fost și alți învățători omenești, gânditori și filosofi, care au încercat să explice aceste taine?

Da, foarte mulți. Însă ei au lucrat numai după puterile lor omenești limitate, prin cugetare și prin studiul stăruitor al lumii și al naturii umane. Toate încercările lor au sfârșit cu ipoteze și diferite teorii, deseori aflându-se în contradicție una cu alta.

Prin ce este mai presus învățătura adusă de Hristos decât învățăturile acestora?

Prin întâietatea lui Hristos ca martor. El mărturisește: *Eu vorbesc ceea ce am văzut* (Ioan 8, 38) și iarăși: *Și nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer* (Ioan 3, 13). Învățătorilor legii din vremea Sa, El le-a spus: *Voi sunteți din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu*

nu sunt din lumea aceasta (Ioan 8, 23). De asemenea, El le-a grăit căpeteniilor israelite: *Adevărat, adevărat zic ție, că noi ceea ce știm vorbim și ce am văzut mărturisim* (Ioan 3, 11). Și iarăși: *Eu sunt pâinea* (vieții) *care S-a coborât din cer* (Ioan 6, 41). Și multe altele ca acestea le-a grăit El cu autoritatea unui martor despre toate tainele cerului și ale pământului, astfel încât oamenii se minunau de (cunoașterea) știința Sa, căci *niciodată n-a vorbit un om așa cum vorbește Acest Om* (Ioan 7, 46).

Într-adevăr, și în viața cotidiană ne încredem mai mult într-un martor ocular decât într-un teoretician sau într-un filosof. Dar au existat și alți învățători care au susținut că au primit învățătura lor de la anumiți îngeri. Și îngerii sunt martori ai marilor taine. Cum să înțelegem acestea?

Știut este că adeseori Dumnezeu a trimis pe îngerii Săi la anumiți oameni spre a-i învăța și îndruma. Dar mult mai des oamenii au avut viziuni mincinoase, adică duhuri rele li s-au arătat în chip de îngeri ai luminii. Spre deosebire de acestea cazul lui Hristos este cu totul diferit. Pe El nici nu L-au învățat, nici nu L-au îndrumat îngerii. Dim-

potrivă, El a condus oștirile îngerești și a izgonit duhurile rele din oameni. Îngerii I-au slujit, iar diavolii au tremurat înaintea Lui.

Trebuie să socotim atunci că credința creștină este mai presus de celelalte religii ale lumii?

Credința creștină nu poate fi asemuită cu alte religii și, sincer vorbind, nici nu trebuie să o numim „religie”, în sensul păgân al cuvântului. Căci ea nu este o religie între alte religii, ci este **credința în Hristos și descoperirea lui Hristos**. Aceasta este Descoperirea personală, unică și deplină a lui Dumnezeu spre luminarea și mântuirea oamenilor. Altă descoperire de la Dumnezeu nu ne va mai fi dată vreodată, iar până la sfârșitul lumii nu putem aștepta un alt Mesia, în afară de Iisus Hristos.

Cum trebuie să privim unele încercări ale vremii noastre de a pune credința creștină pe același plan cu celelalte religii?

O astfel de încercare și un astfel de experiment sunt greșite și primejdioase. Căci *Dumnezeu nu Se lasă batjocorit* (Galateni 6, 7), iar sângele lui Hristos nu poate fi prețuit ca cerneala cărturarilor. Deși noi, ca membri ai vechii Biserici Răsăritene, sun-

tem toleranți față de orice făptură umană, ne este pe deplin oprit să asemănăm adevărul revelat primit de la Dumnezeu cu religiile și filosofiiile născocite de oameni.

Prin ce mijloace putem lupta împotriva unor astfel încercări?

În primul rând, prin adâncirea cunoștințelor despre credința noastră ortodoxă, prin punerea în lucrare a învățăturilor acesteia în viața cotidiană, prin aprofundarea ei, așa cum face un om de știință cu o descoperire. În al doilea rând, prin eforturi generoase și înțelepte – niciodată cu sila – să înălțăm pe oameni din cele de jos, precum și cele mai de jos trepte ale credințelor lor către înălțimile credinței noastre, iar nu să se cufunde și să se amestece cu cele nedesăvârșite pentru vreun anume folos.

De ce numim credința noastră vie?

Deoarece **credința** și **viața** sunt unite fără despărțire, precum cauza și efectul. Domnul Iisus a spus: *Cel ce crede în Fiul (lui Dumnezeu) are viață veșnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el* (Ioan 3, 36). De asemenea, este scris: *Iar dreptul din credință va fi viu* (Evrei 10, 38).

BIBLIOTHECA NATIONALA ROMANA

Opărea și sigilă
stabilă în librărie

Unde își află izvorul credința noastră ortodoxă?

În Descoperirea lui Dumnezeu.

Care sunt izvoarele prin care putem ajunge la cunoașterea credinței sau a Descoperirii lui Dumnezeu?

Acestea sunt două: Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

1. Sfânta Scriptură

Ce este Sfânta Scriptură?

Colecția cărților sfinte ale Vechiului și Noului Testament se numește Sfânta Scriptură sau Biblia.

De ce se numește Sfânta Scriptură?

Unde își află izvorul credința noastră ortodoxă?

În Descoperirea lui Dumnezeu.

Care sunt izvoarele prin care putem ajunge la cunoașterea credinței sau a Descoperirii lui Dumnezeu?

Acestea sunt două: Sfânta Scriptură și Sfânta Tradiție.

1. Sfânta Scriptură

Ce este Sfânta Scriptură?

Colecția cărților sfinte ale Vechiului și Noului Testament se numește Sfânta Scriptură sau Biblia.

De ce se numește Sfânta Scriptură?

Pentru că Dumnezeuul nostru Preasfânt i-a insuflat și îndrumat pe oamenii aleși în scrierea acestor cărți cu scopul de a ne învăța pe noi viețuirea cea sfântă.

Ce înseamnă cuvântul Biblie?

Este cuvânt grecesc și înseamnă: cărți. Însă acest cuvânt nu este aici întrebuințat în sensul lui cantitativ, ci în sensul calitativ, adică semnificația lui nu se referă la mai multe cărți, ci la cărți mai presus de orice carte, carte situată în vârful piramidei tuturor cărților din lume.

Cărțile Vechiului Testament

Cum sunt împărțite cărțile Vechiului Testament?

Sunt împărțite în patru grupe: legiuitoare, istorice, pedagogice sau morale și profetice.

Care sunt cărțile legiuitoare ale Vechiului Testament?

Acestea sunt cele cinci cărți ale lui Moise:

1. Facerea – cartea despre creație;
2. Ieșirea – cartea despre exod;
3. Levitic – cartea despre preoție și aducerea jertfelor;

4. Numerii – cartea numărătorilor;
5. Deuteronomul – cartea reînnoirii legilor.

Ce ne învață Cartea Facerii?

În primul rând, ne învață despre atotputernicia și atotînțelepciunea lui Dumnezeu în crearea lumii prin Cuvântul Său creator; în al doilea rând, despre marea Sa iubire pe care a arătat-o în crearea omului după chipul Său; în al treilea rând, despre desăvârșita dreptate arătată de Dumnezeu atunci când a izgonit din Rai pe protopărinții noștri, Adam și Eva, care, îndrumați de satana, s-au întors nerecunoscători de la Creatorul lor către pierzătorul lor. Prin aceasta a survenit atunci tragedia neamului omenesc.

Ce învățături primim din cărțile legiuitoare ale Vechiului Testament?

Despre cum i-a învățat Dumnezeu pe oameni ca prin legea veșnică a Dreptății să se pregătească pentru dobândirea Legii Iubirii prin Hristos Mântuitorul.

Care sunt cărțile istorice ale Vechiului Testament?

Cartea lui Iosua Navi;